

ZPRAVODAJ

farnosti Křenová

2/2026

74

u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Brně

DUCHOVNÍ NAKOPNUTÍ

Milí farníci! Za okamžik vstoupíme do doby postní, kdy si připomínáme naši slabost a nedokonalost, ale zároveň si jsme vědomi, že nás Pán dokáže nepředstavitelným způsobem použít. K tomu jeden krátký příběh:

Jeden starý nosič vody měl dva velké hliněné džbány. Každý den je nosil na tyči přes ramena z pramene do domu svého pána. Jeden džbán byl bezchybný, druhý měl jemnou prasklinu.

Cesta byla dlouhá a pokaždé, když dorazili domů, byl prasklý džbán jen z poloviny plný. Po letech takového života se prasklý džbán zastyděl a jednou řekl nosiči: „Stydím se. Kvůli mé prasklině nikdy nedoneseš tolik vody jako s druhým džbánem. Jsem k ničemu.“

Nosič se usmál: „Všiml sis, že po tvé straně cesty rostou květiny, ale po straně druhého džbánu ne? Věděl jsem o tvé prasklině, a tak jsem tam našel semínka. Ty jsi je každý den zaléval. Díky tobě má náš pán krásné květiny na stole. Kdybys byl bezchybný, nebylo by tu tolik krásy.“

Přeji všem dobrou přípravu na letošní velikonoční svátky. Ať se staneme o trochu více velikonočním světlem pro dnešní dobu.

o. Petr Polívka

HLEDÁME ČLOVĚKA DO TÝMU

Chtěl/a bys někdy nahlédnout do „zákulisí“ našeho kostela? Být tam ve chvíli, kdy je úplně prázdný, tichý a vidět ho z úplně jiného úhlu? V secesním prostoru našeho chrámu jsou květiny spíše jemným akcentem než dominantou. Jsou tu po celý týden, při mších svatých i v běžných dnech, a tiše doplňují krásu, která tu už je. Vznikají rukama jednoho člověka a možná by se k nim mohly přidat i ty tvoje.

Pokud tě baví nebo by tě lákala práce s květinami, máš cit pro estetično (nebo chuť ho objevit), teď je prostor zapojit se, pravidelně i jen občas. Věk ani pohlaví nehrají roli. Klidně se jen nezávazně ozvi, zeptej, co by tě zajímalo... Bonusem je i možnost využívat velkosklad s dekoracemi a řezanými i hrnkovými rostlinami.

Za květinářky se těším na zavolání, sms, whatsapp zprávu: Hanka Crháková, 608 274 232 nebo kontakt přes o. Petra.

Hana Crháková

VÍKENDOVKA 2026

Víkendovka pro děti z náboženství a ze spolča bude od pátku 10. do neděle 12. dubna 2026 v Čučicích. Bližší informace budou následovat.

FARNÍ TÁBOR 2026

Farní tábor pro děti ve věku 6–15 let se bude konat od soboty 25. července do soboty 1. srpna v Osově Bítýšce. Bližší informace budou následovat.

HLEDÁME ZPĚVÁKY

SOPRÁN | ALT | TENOR | BAS

Chrámový sbor farnosti Křenová hledá
zpěváky a hudebníky

- Zpíváme při slavnostech v našem kostele
- Není třeba být profík
- Znalost not výhodou

KDY ZKOUŠÍME?

 Úterý

 19:15–20:45

Fara Křenová 21a

KONTAKT:

Veronika Chabičovská
veronika.chabicovska@seznam.cz

Farnost Křenová v Brně zve na

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU

Podněty:

- ✦ k prožívání postního období (a následných Velikonoc) budou vycházet zejména z myšlenek papeže Lva XIV.

sobota

21. února 2026

Program:

10.00 duchovní implus

11.00 mše svatá

Na setkání s Vámi se těší

P. Ladislav Štefek

*Farnost Křenová v Brně zve
ke čtení a lepšímu porozumění
starozákonních knih*

DRUHÁ KNIHA MAKABEJSKÁ

4.2.

11.2.

25.2.

4.3.

18.3.

25.3.

8.4.

22.4.

29.4.

NA FAŘE
V SÁLE

STŘEDA 19.15 - 20.15

ČLENOVÉ PASTORAČNÍ RADY SE PŘEDSTAVUJÍ: ROZHOVOR S O. LADISLAVEM ŠTEFKEM

Otce Ladislava jsem poznala, asi jako většina z nás, když do naší farnosti přišli společně s otcem Petrem a otcem Zdeňkem. Letos v srpnu tomu bude už 13 let. Náš rozhovor probíhal na faře. Ale já jsem se moc tázat nemusela, protože otec se velmi příjemně rozvykládal.

I proto je tento rozhovor delší než obvykle. Nechtěla jsem vás, milí farníci, o nic ochudit.

Otče, někde jsem četla, že Vy pocházíte až z Nového Jičína. Je to tak?

Já pocházím z Příbora. Ale moje rodiště je v nemocnici v Novém Jičíně, takže do té míry pocházím z Nového Jičína.

Chtěla bych se tedy zeptat, jaké bylo Vaše dětství v Příboře?

Tak určitě ne tak pestré, jak to mají děti dnes. Už taky proto, že my jsme žili převážně jako rodina – to znamená, že těch kontaktů bylo minimum. Z různých důvodů, ale i proto, že jsme byli praktikující věřící rodina. Rodiče chtěli, abychom se pokud možno udržovali s někým, kdo je věřící, takže já jsem měl pár kamarádů z řad ministrantů.

Ještě mám čtyři sourozence, dvě sestry a dva bratry. Naše rodiče měli zásadu, že nejdřív práce a potom zábava, takže nás vedli k práci. A pokud jde o tu zábavu, tak já jsem s bráchama hrával rád hokej – to znamená hokejka plus tenisák. Do nějakých kroužků jsme nechodili. Ono to jednak nebylo, a to, co bylo, byl Pionýr. A rodiče neměli zájem, abychom tam chodili. A nás to taky nepřitahovalo. Nám stačilo, když nás masírovali ve výuce tím „správným“ směrem.

Já jsem hodně času trávil ministrováním, ministroval jsem rád, takže od dětství jsem byl v blízkosti oltáře. Náš dům byl vzdušnou čarou pár metrů od kostela, takže já jsem vyrůstal ve stínu mariánské svatyně. No a ve škole asi takhle: v zásadě si nás asi všichni vážili. Někteří to dali najevo víc, někteří míň, protože se báli.

Jako rodina jsme auto neměli, telefon jsme taky neměli. Takže se jednou, dvakrát do roka zajelo za nějakou tetičkou v okruhu pár kilometrů. Náš tatínek byl zaměstnaný v ČSAD, takže my jsme měli k dispozici zaměstnanecké jízdné nebo jsme měli k dispozici tzv. volné jízdenky – on dostal deset jízdenek, které se mu vypsaly a já jsem pak mohl jezdit. Tatínek se jmenoval Ladislav. Já jsem taky Ladislav, takže já jsem třeba jel z Příbora do Prahy přes České Budějovice. Tak jsem byl na cestě celý den a projel jsem se zadarmo autobusem. Já jsem jezdil rád, většinou s bráchou. Zajeli jsme si třeba na Slovensko. My jsme byli takoví zvláštní – přijeli jsme do Prešova a tam jsme měli hodinu čas dát si polívku s dvěma houskami a kofolou. Ceny byly všude stejné, takže to bylo jednoduché. Byli jsme třeba šestnáct hodin na cestě a viděli jsme Tatry zadarmo.

Čím jste chtěl být jako malý?

Já si přímo nevzpomenu, ale fascinovala mě železnice. Ještě jezdily parní lokomotivy, tak asi se to dětem líbí, že? Jenže jsem měl nemocné oči, takže tam bych asi těžko mohl být.

Ty možnosti moc nebyly, protože my jsme byli poznamenaní – měli jsme v kádrových materiálech uvedeno, že jsme silně nábožensky založení a bylo tam přímo napsáno, že je nežádoucí, abychom například studovali něco, kde je přímý vliv na kontakt s lidmi. Ten kádrový materiál si bylo možné prohlédnout po změně režimu a opravdu to tam bylo. Takže proto jsem nemohl jít například na učitele nebo na doktora.

A potom, když už se blížila ta sedmá, osmá třída a člověk zjišťoval jaké jsou možnosti, tak jsem věděl, že díky očím jsem slabý na technické

kreslení. Tak jsem věděl, že nemohu jít někam, kde je toto základem studia. A to jediné, co zbylo, byla chemie. Já jsem v chemii byl dobrý, takže jsem se přihlásil na chemickou průmyslovku. Chemie mě bavila a chtěl jsem pokračovat, ale hlavně jsem se chtěl, pokud možno, vyhnout základní vojenské službě v délce dvou let. Normálně bych na vojnu nešel kvůli svým očím, ale díky tomu, že byli soudruzi a já jsem byl nežádoucí živel, tak mě odvedli. Ale když jsem slyšel, jak se tam kolikrát zle zachází s těmi vojáky, tak jsem to nechtěl zažít. Proto jsem se přihlásil na VŠCHT – Vysokou školu chemicko-technologickou v Pardubicích. Mě to studium bavilo a hlavně – já jsem byl člověk, který když už něco dělá, tak to dělá pořádně. Ale taky je pravda, že jsem neměl tisíc zájmů, jak lidé mívají, takže jsem tomu věnoval poměrně hodně.

Po vysoké škole jsem nastoupil do ČKD v Hradci Králové.

Jak jste se dostal z Příbora do Hradce Králové?

Já jsem vyrůstal ve věřící rodině, ale on každý člověk musí prožít osobní obrácení. Pokud jste odkojení vírou, tak je to dobrá pozice. Máte pole position, ale to, jestli vyhrajete, ještě není řečeno. Musíte bojovat. Takže zkrátka, já jsem věděl, že to není ono. Ale Pán Bůh mně daroval – dodnes vím, kdy to přesně bylo – 27. února 1979 ve 4:30 ráno, takový intenzivní zážitek. Podobně jako to popisuje svatý Pavel u Damašku. Velmi intenzivní zážitek. A to prostě ten můj život úplně změnilo. A od té chvíle to začala být osobní víra se všemi těmi boji. A mně pak bylo jasné, když jsem si to tak všechno probíral, že to není jenom pro mě, ale že mám nějaké poslání. Takže jsem si po roce a půl řekl, že bych byl knězem. Jenže za socialismu to nebylo všechno jednoduchý. Maminka přes nějaké kontakty domluvila tajné setkání s panem kardinálem Tomáškem v Praze a já jsem ho byl navštívit. To všechno bylo dobrodružné. To si dneska člověk neumí představit – všude vás sledovali, o každém kroku věděli. V té době jsem měl za sebou osm

semestrů studia. Řekl jsem mu o té své tužbě, o tom obrácení jsem krátce vyprávěl a taky, že bych rád šel studovat teologii. A pan kardinál, coby moudrý člověk řekl: „Podívejte se, já Vám doporučuji dokončit studium. Protože, kdybyste teď vyložil karty, tak oni by Vám nedovolili dokončit studium, protože by věděli, co jste za ptáčka, a současně by Vám nedovolili jít studovat teologii, protože jste nebezpečný pro režim. Ledaže byste podepsal spolupráci s StB.“ A ještě mi řekl takovou prorockou větu: „Uvidíte, že se brzy dočkáte.“ Ono to brzy bylo nakonec teda ještě osm, devět let, ale v Božích očích je to brzy. Takže já jsem tehdy dokončil studium a věděl jsem, že když budu chtít jít za touhle hvězdou, že bude pro mě dobré opustit svůj rodný dům. Protože oni by do mě ti moji příbuzní furt bušili, kdy už se konečně ožením. A ono to unavuje, když máte svoje tužby a nemůžete to říct. A nemělo by cenu, abychom se vzájemně na sebe mrzeli.

Dnes už víme, že jste se přece jenom dočkal, jak Vám prorokoval pan kardinál.

Po vojně jsem celou dobu pracoval v ČKD, roky plynuly a potom se v listopadu 1989 změnil režim. A já jsem se pak v únoru musel znovu proboujet... Představte si, že máte v sobě tu touhu stát se knězem. Máte to v sobě ty roky, žijete pro to, ale teď bylo potřeba to z toho mrazáku vytáhnout, rozmrazit a začít to realizovat. A to najednou není jednoduché, já jsem musel najít odvahu. Šel jsem tehdy za svým vedoucím a řekl jsem mu, že bych rád šel studovat teologii, a že bych tedy ukončil svoji činnost v ČKD. On si musel sednout a řekl, jestli mu to ještě můžu zopakovat. Tak jsem mu to dvakrát zopakoval. On se musel dvakrát oklepat a já svým způsobem taky, protože ono to znamenalo všeho se vzdát. No a pak jsem šel za panem arcibiskupem Otčenáškem, jestli by mě tedy případně přijal. Potom jsem se přihlásil za Královéhradeckou diecézi do semináře s tím, že bych od října 1990 nastoupil.

Jenže mezitím vznikl kontakt i na Schönstatt. Já jsem znal jednoho kněze z Německa a znal jsem i Schönstattske hnutí a říkal jsem si, že bych rád sloužil těm lidem. Měl jsem i možnost si tam zajet a zeptat se, jestli by mě tam přijali, že bych tam měl noviciát. Nebylo to tak jednoduché, protože mně už bylo dvaatřicet a u nás je věková hranice 27 let.

Mezitím jsem taky šel za panem arcibiskupem do Hradce a ptal jsem se ho, jestli bych mohl počítat s jeho požehnáním, kdybych šel do Schönstattu. Pan arcibiskup zase coby svatý, moudrý muž, mi říká: „Je to sice škoda, protože já vím, že by z tebe mohl být dobrý kněz, ale pokud tě tam vezmou, tak můžeš s mým požehnáním počítat.“ Já jsem pak tři nebo čtyři měsíce žil v nejistotě, jestli mě vezmou, ale pak mi představení vzkázali, že jestli chci, tak můžu požádat o přijetí do noviciátu.

Já jsem naštěstí německy uměl, protože jsem dělal jazykovku. On si zaměstnavatel přál někdy v roce 1986, abych se naučil nějaký neslovanský jazyk. Angličtina mně byla sympatičtější, ale jedna paní právě ze Schönstattskeho hnutí mi říkala, že kdybych se chtěl jednou trochu víc zajímat o Schönstatt, tak by bylo možná lepší začít s němčinou. Tak jsem se přihlásil do jazykovky a chodil jsem tam čtyři roky. A nakonec se ukázalo, že to bylo dobře.

Jak vzpomínáte na noviciát?

Nás bylo v kurzu šestnáct – osm Indů, jeden z Filipín, jeden ze Sierra Leone, dva Němci a čtyři Češi. Asi po třech měsících si mě zavolal novicmistr a říká: „Víte, upřímně řečeno, jak jsem Vás zatím poznal, tak Vám musím říct asi tolik: pokud se s Vámi něco podstatného nezmění, tak nejen, že se nestanete Schönstatt-Patres, ale vy se ani nikdy nestanete knězem. Nikdy.“ To byl docela hamr. Já jsem totiž byl – a do dneška jsem – velmi bázlivý člověk. Ono to nevypadá, ale já se bojím lidí dodnes. Já jsem byl nejradši pod stolem, obrazně řečeno. Ale zase

jsem byl rád, když mě někdo pod tím stolem vnímal a občas k něčemu použil. Já jsem ta jeho slova teda přijal a on mě pak do týdne ustanovil prefektem toho kurzu. Takže zpod stolu mě dal na stůl. A to nebylo jednoduché mít bandu cizinců, kteří rádi diskutují, Vy se bojíte a máte je vést. A ještě za ně zodpovídat a ten kurz reprezentovat. Ale já jsem si uvědomoval, že on má pravdu. Pak jsem ale absolvoval jednak ten noviciát, potom studium v Münsteru (Filozoficko-teologická VŠ Františkánů a Kapucínů) a pak jsem se stal knězem.

A vaše kněžské začátky?

Začínal jsem v Praze-Strašnicích jako kaplan a potom představení navrhli, jestli by mě přijal k sobě páter Halík. On už byl u něj otec Zdeněk Králík jako kaplan. On mě přijal páter Halík vlastně i díky Zdeňkovi. Protože on měl páter Halík blíže spíš k lidem z humanitních směrů než z technických.

Když jsem byl u otce Halíka asi pět a půl roku, koncem roku 2004, tak představení rozhodli, že mě přeloží do Mnichova. A tam jsem byl zhruba do poloviny roku 2006. Ten hlavní důvod bylo praktikum u rodin v Německu. Já jsem se měl v rámci hnutí věnovat doprovázení rodin, ale představte si, že se máte věnovat něčemu, k čemu vám v podstatě nikdo nedal průpravu. Byl jsem tam s jedním spolubratrem, se kterým jsem jezdil na různé kurzy. Většinou to bylo tak, že ten hlavní program měl on, případně ty rodiny. Ale on mě občas nechal, ať si něco zkusím i sám.

Pak jsem se vrátil do Prahy, ale neměl jsem smlouvu, takže jsem byl několik let před tímto státem nezaměstnaný. Já jsem sice sloužil, ale bez řádné smlouvy. Takže když se mi vypočítával důchod, tak mi tři roky chyběly. Ale to se nedá nic dělat.

A v březnu 2008 jsme se s otcem Zdeňkem stěhovali do Brna. Já a otec Zdeněk jsme od 1. listopadu 2007 byli přijati panem biskupem Vojtěchem Cikrlem jako kněží jeho diecéze a byli jsme přiděleni

ke svatému Jakubovi. U svatého Jakuba jsem se podílel na službě při VKH (Vysokoškolské katolické hnutí). Míval jsem pro ně obnovy v adventu a v postní době.

Studentům jste se věnoval i v Praze? Při kostele sv. Salvátora, kde jste s otcem Zdeňkem působili, je zřízena tzv. akademická farnost. Jak to funguje?

V Praze to tehdy bylo poměrně hodně kolem osobnosti otce Tomáše Halíka. V té době to bylo „halíkocentrické“. Tady v Brně to už bylo „studentocentrické“. Když jsem přišel, tak tady to byl otec Josef Stuchlý, kdo byl za ty studenty zodpovědný. A tady bylo vidět, že i ten program pro akademický rok utvářejí studenti. Samozřejmě se souhlasem otce Stuchlého, ale ono tam bylo opravdu vidět, že on je součástí týmu, že není ten hlavní.

Páter Halík měl, a dodnes má, co nabídnout, a návštěvnost těch přednášek byla poměrně velká. Tam je i veliká sakristie, kam se vejde tak 150 lidí, takže tam se konalo poměrně hodně věcí. Já jsem zažil, že on každé dva roky nabízel kurz základů víry. Dva z nich jsem absolvoval a bylo to velmi užitečné. To byly přednášky, kde on má obrovské vědomosti a napříč všemi možnými obory, přes umění, přes filosofii, teologii. Takže on, když o těch věcech mluví, tak tam si přišli na své i ti intelektuálové, kteří mu to nepolykali i s navijákem. On měl vždycky zhruba hodinovou přednášku a pak byla možnost klást otázky. On na ně odpovídal a motivoval ty lidi, že žádná otázka není hloupá.

Tam jsme to měli tak, že bylo hodně snoubenců, kteří se chystali na svatby a přáli si, aby je oddával otec Halík. Ale on je nepřipravoval. Hodně těch párů připravoval otec Zdeněk, který byl vlastně tím hlavním, v době, když jsem přišel. Pak jsem byl přibrán do týmu. Zdeněk míval tak dvanáct párů a já jsem měl tak osm až deset. Oni docházeli za námi tam, kde jsme bydleli, a bylo to šest dvouhodinových setkání pro každý pár extra. Později jsme tam začali nabízet týdenní

kurz pro manželské páry. S několika rodinami jsem dodnes v kontaktu. A pak jsme taky mívali duchovní obnovu v adventu a v postní době. Jeden víkend já, jeden víkend otec Zdeněk. Oni tam teď mají pastoračního asistenta, který je velmi dobrý. Kdyby tam byl jenom pan profesor, tak by tomu chyběla ta duše. On byl takový ten intelektuál, který přiběhl, měl ty svoje přednášky, kázání a pak už zase běžel na nějaké jiné akce.

S otcem Zdeňkem jste se seznámili až v Praze?

My se známe od května 1990. Bylo to právě už v době, kdy jsem poprvé získal kontakt, že bych mohl jet do Schönstattu. Takže tam jsme se poprvé setkali. Ale my jsme o sobě věděli asi už od roku 1985 přes jednoho kněze. Ale tehdy jsme se ještě fyzicky nesetkali.

Na Silvestra 1984 jsem byl v bývalé NDR, to město se jmenuje Friedrichroda a je poblíž Erfurtu. Tam je kaplička Schönstattského hnutí a já jsem tam byl s jednou skupinou Němců, kteří tam slavili Silvestr. Tehdy jsem sice ještě německy neuměl, ale byl jsem tam s dvěma Čechy, kteří německy mluvili. A shodou okolností, ten večer tam byl tajně i páter Zdeněk. Dokonce se tu noc rozhodoval, že oficiálně zahájí svoji tajnou formaci. To jsme si ale až po letech řekli, že jsme ten večer oba byli tam, v té kapličce Panny Marie, a o sobě jsme nevěděli. Ale ty cesty Páně jsou různé...

Jak by se dalo popsat Schönstattské hnutí někomu, kdo o něm nikdy neslyšel?

Tak jednak obecně, že je to jedno z hnutí v církvi. Vzniklo v Německu roku 1914. Samotný zakladatel hnutí charakterizuje jako výchovné, apoštolské, mariánské. Schválně to říkám v tomto pořadí. On vycházel z toho, že každý člověk na zemi je tu s nějakým konkrétním posláním. On tomu říkal osobní idea – Bůh má o každém z nás, když se narodíme, představu „tak to bych rád, kdyby ses v takový květ rozvinul“. Život je

na to, aby to člověk postupně objevoval a naplňoval. Schönstattské hnutí by v tom mělo napomáhat. Je to takové to společné hledání. Apoštolské – to znamená, že to není samoučelné. Křesťané by neměli být jenom sami pro sebe. Když jsme jenom sami pro sebe, tak to není ono. To neznamená, že budu všem hned hlásat Pána Ježíše, ale jsem si vědom toho, že mám za úkol „jděte do celého světa a hlásejte evangelium“. Jak? Že se snažím nějak žít ty hodnoty a mít rád třeba i... (nejmenovaného politika). A musím ho mít rád, protože Pán Ježíš ho má rád. Takže my máme jako křesťané misijní poslání. Pak mariánské, že je to ve vazbě na Pannu Marii. A to specifikum je, že my uzavíráme takzvanou „úmluvu lásky“ s Pannou Marií. To znamená, že kdo tu spiritualitu pozná a nějak ho to osloví, tak s Pannou Marií uzavře osobní úmluvu formou nějaké osobní modlitby, kterou si zformuluje. Ten rozdíl oproti jiným zasvěcením je ten, že Panně Marii něco nabízím a něco od ní očekávám. Kdežto v těch jiných zasvěceních se spíš člověk dává k dispozici, není to oboustranné. Proto se tomu říká úmluva. Dávám se Panně Marii se vším, co jsem, mám i nemám, a prosím ji, ať mě vychová během života, ať mě chrání, ať mně pomůže moje poslání postupně objevovat, přijímat a naplňovat. A já jí pomáhám, protože to Mariino poslání je všechny přivádět ke Kristu. Proto pravá mariánská úcta není taková, že někdo zůstane viset u Panny Marie a téměř zapomene, že hlavní je Ježíš. Pravá mariánská úcta a vztah nás vede ke Kristu. Ale důležité je objevovat to osobně, protože Bůh stvořil originál. Někdy se říká, že každý se narodí jako originál a někdo odejde jako kopie. To, že se nechám inspirovat, je jiná věc, ale já nemám nikoho kopírovat. Jde o to, mít odvahu žít vlastní poslání.

A pak ještě hodně důležitým prvkem je praktická víra v Boží prozřetelnost. Když třeba něco plánujete a ono to nedopadne, tak to berete, že to tak má být a možná za dva dny zjistíte – Bohu díky! Díky tomu jsem mohl to nebo ono. Friedrich Nietzsche tvrdil, že Bůh je nestydatý a neustále nás špehuje. To může být taky pohled na

prozřetelnost, jenže Bůh není nestydatý, On nás doprovází. A když už se stane něco těžkého, tak přemýšlím a věřím, že to má pro mě smysl, i když tomu zatím nerozumím. A to je ta praktická víra v Boží prozřetelnost. To byla jedna z věcí, která mě přitáhla, když jsem se o této spiritualitě dozvěděl, protože mně je tento postoj vlastní.

Co obnáší práce s rodinami, které se věnujete v rámci hnutí?

Když jsou rodiny, tak ony se můžou rozhodnout, že by chtěly nějakou formu života s pevnějšími závazky, které na sebe berou. Jsou rodiny, které si jednou za rok zajedou do Rokole do schönstattské kapličky. Tam si úmluvu lásky s Pannou Marií obnoví nějakým slavnostnějším způsobem, jinak si ji obnovují doma. Mají domácí svatynku, domácí místo, které jim to připomíná.

A ty rodiny, kterým se konkrétně já věnuji – říká se jim schönstattský svaz rodin – mají životní společenství 5–9 rodin, které se postupně dávají do kupy. Pak uzavřou kurz a prodělávají určitou formaci. Zůstávají jako životní společenství. Mají určitý závazek pro setkávání, tři víkendy v roce plus týden v létě. A jakmile se takové společenství jednou uzavře, tak už do toho další nejde. Prodělávají určitou formaci a hledají po určité době ideál kurzu. Věří, že jako kurz mají nějaké poslání. Tak během roku hledají to, co cítí, že by mohlo být jejich posláním – čím by měli být obohaceni pro svět, pro církve – a z toho se pak snaží žít. Manželé si hledají takzvaný manželský ideál, zamýšlejí se nad tím, jaké je jejich poslání. Pak si to nechají i ztvárnit. Bud sami, nebo někteří měli možnost oslovit nějakého umělce, který jim třeba nakreslil obraz, kde vidí vyjádřený jejich manželský ideál. A zvláště, když jsou na dně, tak si nějak uvědomí, že mají i nějaké vyšší poslání, ne jenom se plahočit.

Pak jsou i rodiny, které jednou do roka zajedou na nějaký kurz, exercicie, podněty pro svoje manželství, případně pro osobní rozvoj nebo pro výchovu. To jsou formy, které si člověk sám vybere, podle toho, co cítí, že by mu pomohlo.

Ještě by mě zajímalo, jak to hnutí vlastně funguje? Vás do Brna poslalo Schönstattské hnutí, nebo si vás vyžádal otec biskup?

Ti moji opravdoví představení, kteří se mnou mohou disponovat, jsou v Německu. A za normálních okolností, před třiceti, čtyřiceti lety, kdy jsme nemuseli tak usilovat o živobyčí, tak v Německu žili hodně z toho, že lidé je drobnými dary podporovali. Nemuseli si sami shánět obživu. Ale situace je teď u nich taková, že většina spolubratří je někde na částečný úvazek pod diecézí. Provinciál se s biskupem domluví, ten je ochotný toho spolubratra vzít a zaměstnat na 30 %, na konkrétní úkol. Třeba, že se tam stará o mladé lidi. U nás navíc je situace taková, že tady si bojuje každý sám za sebe před českým státem. V Německu to je tak, že kdybych byl tam, tak mě dá páter provinciál biskupovi a případný plat bude chodit na účet Schönstatt-Patres a oni dostanou tu hrubou mzdu. Kdežto u nás dostáváme už zdaněnou mzdu. Tady v ČR si bojuje každý sám za sebe. Takže on mě sice zapůjčil biskupovi, ale já normálně podávám daňové přiznání. Peníze jdou na můj účet, ale ony nejsou moje. Patří Schönstatt-Patres. Mám právo s nimi disponovat v rámci pravidel. Takže mým personálním šéfem je provinciál a pan biskup je ten, díky kterému já tady můžu sloužit jako kněz. Takže když by pan biskup nechtěl, abych byl tady, ale jinde, musel by se domluvit s provinciálem. On může mou činnost tady ukončit, to je jeho právo, ale většinou, v rámci dobrých vztahů, to funguje tak, že se spolu domluví.

Jaké byly Vaše první dojmy po příchodu do Brna?

Už to bude osmnáct let, co jsem v Brně. My jsme byli do konce března 2013 u sv. Jakuba a od 1. dubna už jsme byli na Křenové. Ale my jsme ještě v dubnu nemohli nastoupit, protože jsme měli rozjednáno spoustu dalších aktivit v rámci Schönstattského hnutí, a to bychom nebyli bývali pokryli. Navíc v té době byl ještě otec Polívka ve Zlíně. Pak se rozhodlo, že by od 1. srpna už mohl být tady. A bylo dáno, že se stane farářem a já s otcem Králíkem budeme mít kaplanské dělené místo. Pan

biskup nám to původně přidělil, že by dal jedno farářské místo a jedno kaplanské s tím, že jsem já měl být farářem a otec Zdeněk kaplanem, ale bylo jasné, že když bychom to dělali na plný úvazek, tak bychom skončili pro naše hnutí, což by byla škoda. To nebyl smysl toho, proč jsme se stali Schöstatt-Patres. Takže se zvolil současný model.

Do Brna jsem šel rád. Pocházím z města, které má kolem deseti tisíc obyvatel. Nikdy jsem si nepřál jít do velkoměsta. Nikdy, naprosto nikdy. Když se ale podívám na svá studia... Ostrava měla tři sta tisíc obyvatel, Pardubice sto tisíc, Münsteru měl asi dvě stě třicet tisíc, Praha... samá velkoměsta. Je vidět, že Pán Bůh má jiný smysl pro legraci.

Když jdu na Svobodák, tak to má jinou atmosféru, než když jdu na Václavák, Staromák, kde je to jiné. Tam jste těžký anonym a mně to nevyhovuje. Já su z dědiny. Mně ta města nikdy nepřiřostla k srdci. Ale když se dívám na města z minulosti, tak určitě mi k srdci přiřostl Münster. To je zajímavé. Do dneška si tam volám s jednou paní, je jí třiadevadesát let, je mentálně fit, takže se těším vždycky, že si popovídám. Ale třeba Praha mi k srdci nepřiřostla. Brno jo, ale díky tomu, že je to tady takové jiné.

Vy hodně a rád cestujete. Jaká je vaše oblíbená trasa?

V podstatě z těch dlouhých tras je to do Mnichova. Tam jedu rád, protože tam mám spolubratry. Třeba Schönstatt je o dalších 250 km dál a ono se tam i hodně změnilo, spousta spolubratří byla přeložena na jiná místa, takže ta přitažlivost už je menší.

A pak ještě rád jezdím ke své rodině. Rád jezdím na ta místa, kde to znám. Do Rokole, do Slavoňova, případně na Vysočinu – na Jimramovské paseky, Velehrad...

Ale zjišťuju, že tím, jak už nemám toho svého přítele, tak už tak rád nejezdím, protože všechny trasy připomínají naše jízdy. Chybí mi to sdílení.

Tak snad radši z jiného soudku... Co děláte ve volném čase? Jak odpočíváte?

Po prodělaných covidech se někdy cítím tak unavený, že sotva pletu nohama. Když se mě někdo před Vánoci ptal, na co se nejvíc těším, tak jsem řekl: „Až si budu moct na Štěpána sednout a spát.“

Co Vám v poslední době udělalo radost?

Tak mně dělají radost osobní setkání. Já třeba když jdu zpovídat, tak mám ve zvyku se u každého zastavit, pozdravit. Takže třeba úsměv toho člověka, spíš takové drobné věci. S malými dětmi jsem velice rád. Osobní setkání jsou pro mě to nejcennější. Hezké přátelské vztahy jsou pro mě důležité. Žiju spíš z drobných věcí.

A co Vám dělá radost v naší farnosti?

Tak teď určitě mám taky radost, že začali chodit na ranní mši svatou, na šestou, mladí lidé. Všem jim pak za to děkuju, protože to si myslím, že je vzácné. Žiju z tohohle. Těším se na lidi, když vím, že si spolu budeme moct promluvit. A je tu celá řada lidí, kteří se snaží přispět k tomu, aby to tu bylo hezké. Myslím, že ta farnost žije právě z takových lidí.

Petra Blaháková

VZPOMÍNKA NA O. ZDEŇKA KRÁLÍKA

V našem kostele na Křenové jsme ještě nedávno měli tři kněze. Dnes bych chtěla zavzpomínat na otce Zdeňka Králíka, který 4. prosince 2025 oslavil 32. výročí kněžské služby, ale už ne na Křenové. Vzhledem ke své nemoci musel být loni v lednu umístěn do

domova sv. Alžběty na Žernůvce. O klienty tam pečují z části řádové sestřičky, ale i ty civilní jsou velmi empatické. Klienti zde mají spoustu aktivit, ale pro o. Zdeňka je velmi důležité, že má možnost být denně na mši svaté. Je tam velmi spokojený.

Koncem ledna měl kontrolu u lékaře v Brně. Poté jsme ho převezli do našeho kostela, kde s o. Petrem a o. Ladislavem sloužil v kapli mši svatou. Ukázali jsme mu také vánoční výzdobu v kostele a pořídili pár fotografií.

Otec Zdeněk na „Křenku“ velmi rád vzpomíná a denně se za všechny farníky modlí.

Hana Holubová

KŘÍŽOVÉ CESTY

Křížové cesty se budeme v našem kostele modlit v postní době vždy v pátek a v neděli večer po mši svaté. První křížová cesta bude na popeleční středu 18. února.

ZPOVÍDÁNÍ PŘED VELIKONOČNÍMI SVÁTKY

Budeme zpovídat od pondělí 30. března do středy 1. dubna vždy 16 – 18 hod. Kromě toho půl hodiny před každou bohoslužbou.

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY NA KŘENOVÉ

Zelený čtvrtek (2. dubna):	18:30 mše svatá
Velký pátek (3. dubna):	15:00 velkopáteční obřady
Bílá sobota (4. dubna):	20:00 vigilie zmrtvýchvstání Páně
Boží hod velikonoční (5. dubna):	8:00, 9:30, 11:00 a 18:30 mše sv.
<i>(s žehnáním velikonočních pokrmů)</i>	
Pondělí velikonoční (6. dubna):	8:00 a 18:30 mše svatá

MŠE SVATÉ

Neděle: 8:00, 9:30 (s katechezí pro děti, mládež), 11:00, 18:30

Všední dny: 6:00, 18:30 (v pondělí večer mše svatá není)

Sobota: 14:20 v kapli sv. Kříže v psychiatrické nemocnici
v Brně-Černovicích (s nedělní platností)
18:30 (s nedělní platností)

ZPOVÍDÁNÍ A ADORACE V NAŠÍ FARNOSTI

Příležitost k soukromé adoraci a k přijetí svátosti smíření je ve středu 16–18h a v pátek 8–10h. Svátost smíření je možné přijmout i půl hodiny před začátkem každé bohoslužby.

ZAPISOVÁNÍ ÚMYSLŮ NA MŠE SVATÉ

Pokud máte úmysl, na který byste chtěli dát sloužit mši svatou, můžete si ho nechat zapsat v sakristii po každé bohoslužbě. Od 1. března zapisujeme na druhé čtvrtletí, tj. od dubna do konce června 2026.

NÁVŠTĚVA NEMOCNÝCH

Okolo každého prvního pátku v měsíci nabízíme návštěvu kněze s příležitostí ke sv. smíření a sv. přijímání. O nedělích Vás rádi navštíví naši akolyté. Přihlásit se můžete v sakristii, na faře nebo telefonicky na čísle 739 521 857.

Zpravodaj vydává Římskokatolická farnost u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Brně, Křenová 21a, Brno, 602 00. Farní kancelář je otevřena vždy v úterý 9–12h, pátek 15:30–18h. Kontakt: otec Petr Polívka, tel.: 739 521 857, info@farnostkrenova.cz; www.farnostkrenova.cz. Redakční rada: o. Petr Polívka, Miloslav Trmač, Martin Sychra, Marek Schwarz. Grafická šablona: Petr Kompas. Uzávěrka příštího čísla bude 23. dubna 2026. Příspěvky posílejte na adresu: zpravodaj.krenova@gmail.com.